

NIT DE BRUJES

"El millor és una son ben èbria damunt la platja."

(Arthur Rimbaud)

Vespreja. Les burilles són plenes de cendrers i les buides de cervesa són ampolles. Ara quatre ratlles escriuen l'entorn d'aquests papers, una presentació de mena.

Dimonis, bruixes i fantasmes, hereus del foc, escriuran per nosaltres després de l'últim punt.

L'Esquirol, Quart Minvant.

SABBATH

Concili Esquirol Segon:
Ungüents, filtres, gargots:
Rodolins: Pep Rosanas i
Lletra espessa: Ferran
Manetes: Carme i Rosa.
Col.laboren i no ho saben:
Savater, Cesare Pavese,
Arthur Rimbaud, H. Bogart,
Josep Palau i Fabre, el joc
co", "Aristos", el Quixot

Josep Casadesús i Pep Rosanas.
Jaume Corominas i Bassas (Met).
Josep Casadesús (Cassen).
de Santalena.
Distribuïdors: Péres & Péres.
Salvat-Papasseit, Fernando
Oscar Wilde, Bob Dylan, Sisa,
Albert Camus, Jacques Brel,
de l'oca, "Sal Común", "Ajoblan-
i dibuixants diversos...

POEMES

JOSEF ROSANAS i CREUS

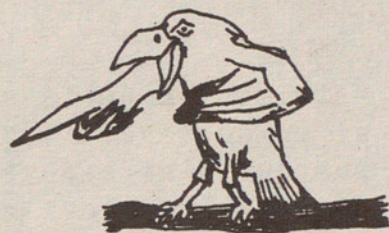
Fracassat assaig...
Pell nua
Anaia
Mascarada
De sèrie negra
Helena
Dicció
D'estiu
Soliloqui
Doc
Sitting Bull
Tavernacle
Nadal amb neu
El Paradís...
Cançoneta folk
El mar és sota...
Marinada

Jocs perduts
Trist...
...Solitari...
...i Final
Ressaca
Ressaca-II
La fi d'aquest món
No l'amor
Ia
Jim
Sóc hostil
Divisa

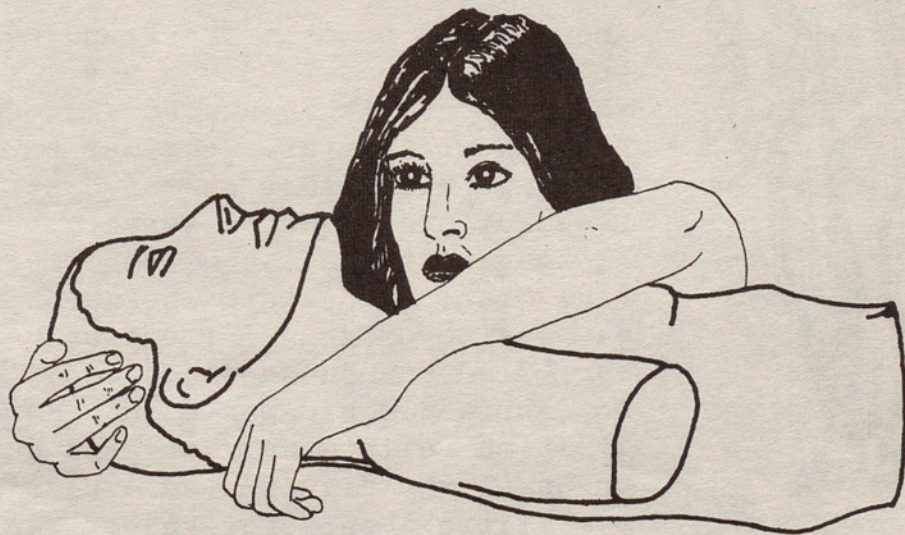
JOSEP CASADESÚS I CALVÓ
Galopaves
La noia pèl-roja
Desafiant

Ombra
Entre llençols
Nit a l'escó...
La ciutat dels...
Índia
Els teus cabells...
L'Anticrist
L'Àngelus
Tots bé gràcies
La hiena
Ocultat vers
Les estrelles....
Seria tan senzill
No vols comprendre
Desig
Viure
Casablanca

Contra l'Amor i altres bajanades...

En el bressol, en el bressol ja començaren a inflingir-nos un dels càstigs que més persistentment ens han estat aplicats: l'obligació d'estimar. La nostra educació (o potser fóra més exacte dir: la nostra perversió) té com a un dels pilars fonamentals l'Amor. El verb estimar hem après a conjuguar-lo en activa i en passiva, amb clàtells i bufetades. L'Amor ocupa un lloc privilegiat en l'escala de valors de la nostra societat. Així, la Religió és Amor (Amor, és a dir, Temor de Déu) i les guerres santes i les evangelitzacions han estat inspirades pel noble desig de salvar els salvatges i els heretges (vegeu, sense anar gaire lluny, Occitània) d'un infern indiscutible. Així també, l'Exèrcit, l'Estat són Amor, i tot allò que no sigui obediència cega és desamor i, per tant, un crim, un atemptat contra la naturalesa mateixa de la Pàtria i cal que sigui exemplarment sancionat; no patiu, l'Exèrcit, la Policia i companyia, vetllen pel nostre bé, i en saben molt de fer expiar pecats (pecats, sí: l'Església, Santa Mare, és present en totes les coses). Després, qui pot dubtar que la Família és Amor? Des del bressol, repetim-ho, hem estat educats per a l'Amor. La relació pares-fills sempre és d'estimació recíproca: els pares estimen els fills, això és obvi, i els fills han d'estimar els pares, és a dir, han de creure; si voleu, recordem frases tòpiques: "Si no fas el que et dic no t'estimaré", "Si no creus et pegaré." Ara bé, on, sinó en la relació dels amants, es manifesta més esplèndidament l'Amor? La parella és un "póster" d'Amor i el

MET

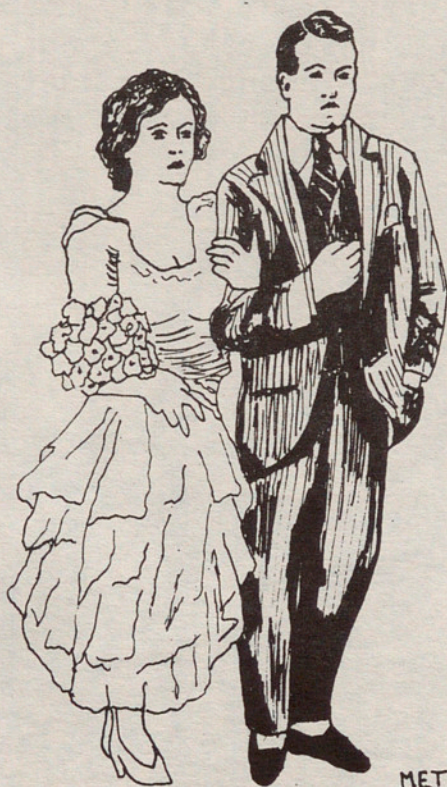
Matrimoni n'és la sublimació. Fixem-nos-hi una mica detingudament, per si en dubtàveu: vegeu la generositat, la manca de coaccions de tot tipus que s'hi esdevé, car mai cap dels components del duo no exigeix, sinó que regala i no espera més del que l'altre dóna; l'Amor és lliure, però si te'n vas amb la rossa o amb el moreno del bigoti et mato. L'Amor dels enamorats (anava a dir dels obcecats) és, doncs, comprensiu, obert, no sap res de límits i no posa trabes, no es clou en si mateix corcant-se sinó que amplia la mirada i és serenament conscient del fet que no creix -l'Amor- clos en una capsa i sap que s'engrandeix multiplicant-se com més té les mans obertes. Aquest, tots en tenim prou exemples, és l'Amor del Matrimoni i del Prometatge i, per què no?, de les parelles alliberades. La gelosia és una fal·làcia, una invenció literària de Shakespeare. En el món real no hi ha Otel·los, els amants no s'assassinen, gelosos, ni es peguen, ni s'estiren els cabells, ni s'anul·len, ni esdevenen cadascú l'ombra de l'altre.

"QUI FA D'OVELLA, EL LLOP SE'L MENJA." -Cesare Pavese.

L'Amor és, doncs, sempre present en la nostra vida i gosaria dir que és el motor que ens mou. Des del bressol (tornem-hi!) l'hem mamat, i capellans, militars homes d'Estat i amants en són prova. Jo, però, he de reconèixer que de vegades sóc tortuós, mesquí, potser fins i tot depravat, i penso que allò que li cal a tant

d'Amor, per tal de fer la nostra existència una mica més distreta i amena, un xic menys rutinària, és un grapat d'odi. "Ets un pervers!", protestareu amb tota la raó del món. I sí, sóc infame i, a més, marrà: dic que a massa Amor li calen engrunes d'odi: Força, Orgull, Egoisme.

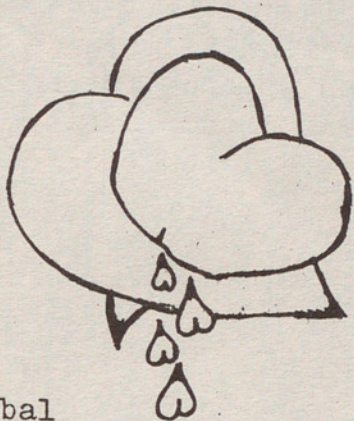
Amor és una paraula tan grapejada que ja fa pudor (i el mateix passa amb Llibertat; si voleu podeu llegir aquest text substituint Amor per Llibertat i Estimar per Ser lliure). Hem tan buidat Amor de tot contingut intrínsecament propi que ja serveix per a tot, com el jòquer (talment com Democràcia, Justícia, Pau, Ordre, Benestar, Anarquia, són paraules que qualsevol grup polític es veu amb cor d'usar, fins que ja no diuen res) i ara hom ja no sabia dir si Amor és una marca de cotxes, l'última revista del corassón que ha sortit, un àngel amb divuit ales o el títol de l'últim llibre d'en Jordi Pujol. Amor té tantes

definicions que si hom es troba amb aquest fatídic mot als nassos pensa que l'inventor de la semàtica devia ser ben boig. Amor és tan abstracte que ja no és ni espitirual (!?) -si us plau, no penséssiu pas en la carn.

Em sembla que caldria (ja que per alguna co-
de per a perdre el
de la paraüña Amor
ventem-ne una altra,
ta ja és molt vella.
que els parlamentaris
perduts (començant per
parlamentari, però de
em temo que no faran cabal

i aquí jo us prometo que si un dia sóc ric muntaré una fàbrica de cendres que portin gravats al cul: AMOR!

proposar al Parlament
sa ha de servir, a més
temps) la supressió
del Diccionari. In-
si us plau, que aques-
De tota manera, com
són tots uns romàntics
en Xirinachs, que no és
ganes se'n mor) i molt
d'aquesta suggerència, ara

Petons.

Ferran de Santalena.

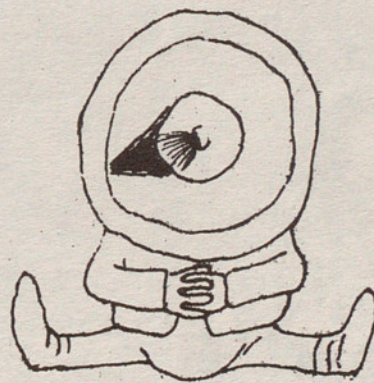
P.D. Me'n vaig de putes. Almenys no t'enganyen

FRACASSAT ASSAIG DE CARTA D'AMOR

M'agradaria saber-te parlar
d'èpiques gestes o d'amors romàntics,
esbossar-te mons de somni, o dir-te
que t'estimo, i que per tu daria
la meva sang, l'alè, la vida tota.

Sóc, però, llogater ffanc d'un cul de sac
i em rosego sorrudament les ungles.
L'alba m'adorm amb bressol de malson
i de nit esdevinc, ben sol, l'insomni.

Sisa...

"Paraules usades
no vull dir-ne més.
La sal i el foc també parlen.
Cal encetar un nou llenguatge,
Inaugurar una altra història
De relacions amorals."

PELL NUA

Que les cames s'oblidin de les mitges
i que l'esquena l'aculli el coixí
de l'herba. Damunt la teva pell nua
davallarà la llum d'ombra de lluna
i els mugrons erectes rebran besos
d'uns nocturns dits redactors de plaers.
Ara el centre del món és l'entrecreix.

GALOPAVES

Galopaves la prada cap de flames,
els pits volien esquinçar-te la brusa.
T'inclinares abraçant el coll de l'animal
per abandonar-te al vaivé
del dors sota el teu cos
i quan la dolçor conegudíssima
s'irradià confonent-te l'ànim
ressolares panteixant fins a l'herba
per guiar amb passió el teu delit.

LA NOIA PÈL - ROJA

La noia pèl-roja
que puja a la moto
i s'estreny al cos...
La lúcida tarda d'estiu
després de la ploguda
traspassada per la sageta
d'horitzó a horitzó...
Embruixada de carretera
de plata gira i es tomba.
Es noten els pits calents.
Trena els cabells el vent.
Els genets volen vagar eterns
com fantasmes abraçats
pels camins de la terra.

DESAFIANT

Estava magnífica senyorejant la cruïlla
l'esguard orgullós i vivaç amatent al senyal
pel tall de la faldilla la cuixa dura
s'imaginaven les bragues lleugeres
els pits marcaven llurs mugrons a la brusa
tota ella un crit salvatge de sexe
què quedava sinó un foll arravatament?
prendre-la sobre el mateix carrer
arrencar l'embaràs del cos
colgar-se feréstecs en l'esbull de cabells i robes
i consumir l'elèctrica passió del desig.

ANAÏA

Sóc un animal erèctil
a qui ara li agonitza una cigarreta.
Sóc un deler de cavalls àgils
i cabelleres en tardes de vent.
Sóc l'espectador de la mort de les àguiles.
Sóc al parany del desplaer
quan escric aquestes paraules
però no quan m'embolcalla el joc d'amar
i a rebolcons m'aboco -ens aboquem-
al deliri de la nuesa.

OMBRA

Ombra absurda,
presència dins la fosca,
esclava d'un alè,
deixa'm fugir
amb el bes de fa temps,
aquell irrepètible, llunyà,
desencisat bes.

ENTRE LLENÇOLS

M'agrada veure fer-se fosc
per la finestra. Els arbres es confonen
amb la nit pigallada de brillants,
la terra endreça els seus colors
perquè ve la lluna,
la lluna, aquesta dona tan blanca.

NIT A L'ESCÓ, IMATGE DEL FOC

Fer l'amor amb la solitud
quan la pell té la imatge del foc.
Restar sol solitari,
els ulls embogits de flames;
jugar a cartes amb la lluna
fins que el cel bru empal·lideix
i la terra s'hi acorda glaçada.
Llavors, oblidar-ho tot.

MASCARADA

Incapaç d'escriure si et miro els ulls
a les fosques i sol t'he d'inventar.
He de ser malabarista de mots
si no em puc jugar la vida en un bes.
I si res no em queda tret del discurs
el que dic no vull saber que sóc jo,
forjador de màscares, mascarot.

DE SÈRIE NEGRA

El bar és una cova de fum tèrbol,
cartes, dones de xones de lloguer
i borratxos potentment impotents.
"La puta d'oros, no em queda ben res!"
-gemega l'histèric vençut pel póquer.
Bogart, de colzes al taulell, convida:
"Nena, posa dos whiskys, i que calli."
La rossa, d'anques i pits ampul·losos,
somriu suggerint apassionats besos.
A fora plou una pluja brutal
i el poli de torn que entra va tot xop.
"Bogart -diu- la teva amiga et fa el salt."
I Bogart respon: "Tu vals menys que un pit
d'aquesta rossa que esbufega sexe."
I el poli rep entre els llavis la bala.
"Que tothom begui, avui pago jo.
I els morts a la tomba, que fan pudor."
La rossa li passa una ampolla plena
i Bogart la buida tota d'un glop.
"Ara cauré perquè em dóna la gana."

"Tanto el conformista en zapatillas como el feroz rebelde que quema sus naves colaboran, igualmente, con un orden al que la irremediabilidad del dilema fortalece. No hay que privarse de nada, no hay que renunciar a nada: el camino que se define por exclusiones y abandonos lleva a la muerte."

Fernando Savater.

"L'home absurd no pot admetre sinó una moral: la que no se separa de Déu, la que es dicta. Però ell viu precisament al marge d'aquest Déu. Quant a les altres morals (incloent-hi també l'immoralisme), l'home absurd no hi veu sinó justificacions, i no hi ha res a justificar."

Albert Camus (El Mite de Sísif)

HELENA

No sé si m'he enamorat del teu nom
o del sol d'estiu de la teva boca
però ara et besaria els ulls marítics
i els pits gosadament dreçats
i la riulla que recordo impúdica.

He perseguit el desig de tu
per carrers tenebrosos d'absència
i amb dits trèmuls et resseguia les cuixes
i el pubis mòrbid que m'és defès
i amb la ment folgàvem com folls.

Tinc els llavis plens d'Helena
i l'entreuix m'exhala calidesa
però una esquerpa tristesa solitària
em bufeteja i m'esquinça el somieig
i amb sanglots escupo l'esperma.

DICCIÓ

Digues paraules fàcils, digues pler
Digues riallades, digues gemecs
Digues gestos eufòrics, digues cos
Digues borrarxeres, digues l'absurd
Digues balls amorosos, digues cos
Digues abraçades, digues nocturn
Digues que els mots s'adormen, digues pler

D'ESTIU

Per la finestra oberta torna el món
a nosaltres; és abrasant la tarda
i els cossos i els llençols suen plaer
i en silenci esgotem els darrers besos.
Flameja un somris impúdic als ulls
i ens vestim lentament en la penombra.
Després deixem la cambra, sense mots
i en un bar buit prenem una cervesa
i en el tacte del got, fred i lluent
els llavis, amarats d'escuma d'òsculs
i els dits, savis tàcits d'actes d'amor
remembren el desig, voluptuosos
i ens empentegen altre cop al llit.

"Tenir capacitat
per a una passió
i no realitzar-la
és limitar-se
i mutilar-se."

Òscar Wilde.

LA CIUTAT DELS 17 PISOS

Planto escombraries
a veure si per fi
això es converteix en una explosió
de plàstics multicolors.
Anem de week-end a Barcelona
a fer una menjada als descampats.
Planta el parasol destartalat.
Giro per cantonades quinze segons
més tard que el meu cos.
No anem sincronitzats, no no.
Un gitanet bordegàs canta flamenc
amb la pinta al cul.
Estridència simfònica de la una
quan els botiguers abaixen les persianes de ferro.
Segueixo a distància el cos
que se m'escapa per carrers de plàstic.
Si plou em mullo.
De fet tinc una lenta seguretad a la ment
que em treu la por dels altres
i una rialla fàcil per allò que ningú no entén.
També es mulla l'autobús,
és un dibuix de còmic
que em porta a passejar per Barcelona.
M'han dit que dues canalles
feien l'amor tan tranquils
a l'aparcament quan vas a buscar el cotxe.
Jo penso que és més educatiu
amb ulleres de sol
al cim d'una muntanya d'escombraries.
En fi nena, no parlaré de tu
ni de la puta que estimo.
Fa set i gairebé et lleparia.
Hem hagut d'odiar-nos molt
la ciutat dels disset pisos i jo.

ÍNDIA

S'untava els cabells de perfums:
Sàndal, patxuli, fragàncies....

SOLILOQUI

Una més, una cigarreta més,
encara, quan les paraules es neguen
a ser massa fàcilment esgrimides.
Un glop més, una mica més de vi
per a gosar conjurar l'exorcisme
que despulli el nus d'un letal silenci,
dens, massa dens de paraules no dites.
Mes quin inabastable triomf cobeges?
Els mots esdevenen només fracàs.
La mort, el neguit i el desig, la vida,
l'amor i la solitud es resolen
definitivament en el silenci.

ELS TEUS CABELLS
UN CAPRICI DELS VENTS

DOC

Dormíem sobre la neu,
ens perseguíem a cavall
a cavall sobre la neu.
Pujo al tren de fusta,
salto vagons de fum.
I el vigilant no ho sabrà.
A Loussiana al cabaret
encenen per a tu un llum.
El vapor del Mississipi
esvera els indis salvatges
que saben la fi del paradís.
I la lluna que se'n mofa
fa l'amor, incestuosa,
amb l'estrella favorita dels astres.

La dona que se'l mira amb ulls humits
sap que el solitari sempre se'n va.
Sobren els planys i les cançons de dol
car ell no té sinó la solitud.
L'amor és sols l'instantani recer
i el whisky l'addicte i silent company.
L'única empremta del seu pas és pols,
l'ombra del trot del cavall en marxar.
Cal oblidar records, desig i enyor
car el genet cavalca vers l'oblit.
I així que plori la dona no cal
perquè el solitari sempre se'n va.

Acceptem-ho: és l'hora del crepuscle.
Les àguiles i el sol ens abandonen,
les nostres dones no tindran més fills
i els exèrcits occiran els guerrers.
Però que els rostres pàl·lids no oblidin Custer.
Aquest darrer gest d'orgull és escarni
per als homes blancs, portadors d'ocàs.

"...jo no he tingut mai
far-west. (...) Me l'han
robat des del moment...
que me l'han vagament
promès. (...) hom ens
assegura que l'amor és
etern fins el dia que
se'ns confessa que es
tractava de farses.

Quan
jo era petit, hom oblidà
d'advertir-me que el
far-west i l'amor
no eren sinó farses."

Jacques
Brel.

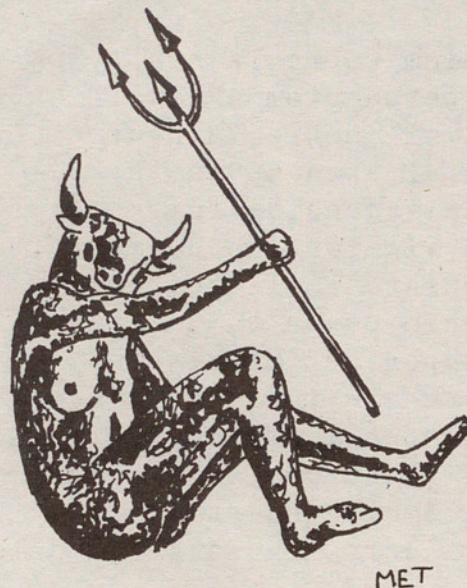
L'ANTICRIST

Sóc l'Anticrist tot nu,
príncep dels càlids Inferns
i del frenesí de les Còpules.

Avui n'estimo una i fem l'amor;
Demà els seus plaers
ja no em són agradables
mal que ella em vulgui servir.
Llavors, usant paraules enganyoses
fornico
amb una jovencella de pits tibants.

Sóc mestre d'amors i desamors:
He dormit amb la dea Venus
i per això Cupido m'odia
però no em pot aconseguir
i ha de caçar per a mi
aquelles que m'exciten.

Sóc l'Anticrist tot nu,
el que estima les putes
i l'amor pervers.

TAVERNACLE

Crist entra dins la taverna borratxo
i l'Anticrist li retreu son poc seny.
Llavors arriba una colla d'arcàngels
cantant l'Al.leluia amb ritme de roc
i els dimonis critiquen la disbauxa,
blasmen el llibertinatge imperant:
"Quin món de vici! On arribarem!"
El taverner, home de poques lletres,
proposa un brindis: "Que són quatre dies!"
Però tot és ja repartir bufetades
-quin maremàgnum de precis i pecats!-
i Crist i Anticrist pretenen la tiara.
Mes, ah!, la paciència té un límit
i el taverner els fot tots al carrer:
"No temo Déu ni el Diable, beneits!"

"On regna la lucidesa, l'escala de valor esdevé inútil."

Albert Camus (El Mite de Sísif)

NADAL AMB NEU

Espesses, càlides gotes d'esperma
et cauen damunt el pit i la panxa,
darrers espasmes d'un fal.lus que es nega
negant la voluntat de sobreviure`s.
Amb les mans et fregues la pell, t'escampes
per tots els porus el semen estèril.
Imagines que el llit és el fèretre:
t'omples la boca d'esperma, i escups!

L'ÀNGELUS

Si t'obres de cames se't veuen
els cabells rossos de l'entreuix.
Es dreçarà el mascle
-l'home només viu ara
en aquest petit múscul intrèpid
que deliteja carícies humides-
per colgar-se en l'olor devastadora,
somni d'hivern del salt de l'àngel
a l'aigua blavíssima de la cala
en una calorosa tarda d'estiu.

EL PARADÍS ÉS UN BORDELL TANCAT - Tot és repetir sempre les mateixes
esperes, desesperant noies brunes
-filles de platges colrades pel sol
i pel desig en somnis indomables.
Tot és son entre efluvis d'alcohol
-emborratxar-se amb químics vins sovint-
i perdre besos embrutant llençols.
L'assassí continua esventrant ventres
i els ametllers en flor són fets de plàstic.
El Paradís és un bordell tancat
i l'Amor un telèfon emmudit.
Deixa que el foc consumeixi l'espelma
i de la vida en sabràs el silenci.

"...les doctrines que m'ho expliquen tot m'afebleixen al mateix temps.
M'alliberen del pes de la meva pròpia vida, i, tanmateix, cal que el
porti jo sol."

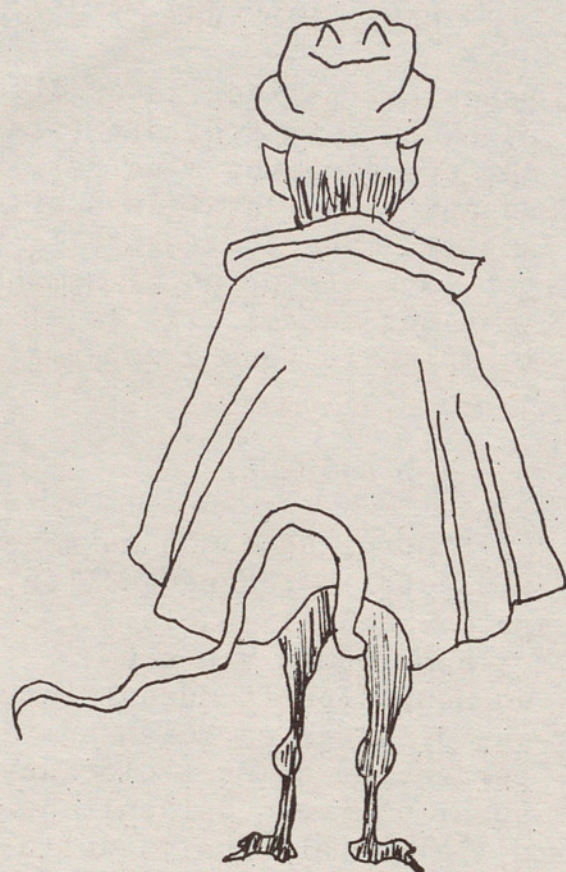
ALbert Camus ("El Mite de Sísif")

CANÇONETA FOLK

M'agradeu massa tu i els teus texans,
la cenyida brusa i els pits tibants.
Tu em faries fer follies d'infant
i jo he de recordar que ja sóc gran.

No sabria pas fer-te una cançó
que digués dolces paraules d'amor
(No sóc en Serrat, a mi em diuen Pep).
Voldria agarbonar-te en un racó
i no parlar-te de demà passat.
Calla i besa'm i no em diguis senyor.
El vestit de setí t'estriparé
a les escales mateix del cafè.
Vull morir d'un empatx lasciu i obscè.
Sota les calces sé que hi tens el cel
i jo sóc àngel cercant paradís.
Amb un bes perdràs mitges i talons
i pèls i cabells se t'esbullaran.
Siguem llibertins, siguem animals!
Torna'm a besar que s'ensorra el món.
Ni el pare ni el mossèn no en sabran res:
ara ets virtuosa en el plaer.

M'agrades molt més sense els teus texans
ni brusa cenyida i amb pits tibants.
Dels teus pocs anys en sóc el foll amant
i que jo sàpiga no sóc pas gran.

EL MAR

EJTA

BAJO

LOS

ADOQUINES

EL MAR ÉS SOTA LES LLAMBORDES

Sota les llambordes hi saps el mar
i el ressò sempre insistent d'altres àmbits,
veus suspeses en terrasses d'estiu
i uns ulls irisats de noia estrangera.
Sota les llambordes t'hi espera el mar
i platges tropicals d'ones indòcils,
impensats cataus de màgics delits
i viatges amb dames sibarites.

El mar és sota les llambordes, lluny:
com el bes ocult en temorencs llavis.

(Pintada a Barcelona, Març 1980)

TOTS BÉ GRÀCIES

Simplement el campanar toca
les anques obertes de la dona blava
i el capellà gralla encorvat
dalt del roure sec.

L'amant de la puta es mor
i ella es capfica d'estampetes.
L'home s'esberla la clepsa
i diu: -Mireu quin suc d'hores.

La canalla espantosa
es menja els dits i les mans
fins que no poden
agitar-se el cervell.

Ve i se'n va una cançó.

La deliciosa Maria
et saluda donant-te el pit.

Els ulls desemfocats
miren les passes dels peus
solitaris i llibertins.

La son no té ni un llit
per caure morta

i va agafant-se per les parets
dels barris baixos.

Mr. Perfecció no entén res,
el seu estat és llastimós
després de beure amb la copa
trencada, i el miserable li diu:

-No pateixi, tots bé gràcies.

LA HIENA

Traïdora. Mil vegades traïdora;
més que la riulla subtil i malaltissa
de la hiena dentalluda
que esventra la calma dels amants.

MARINADA

L'embat de les ones damunt la pell
és la besada d'una nit silent,
però no muda. La marinada m'és
missatgera d'un fat plàcid, plaent.
D'angoixes no vull saber-ne res més:
em són absents, i me'n sé negligent.
Ja no em puc sentir d'enlloc l'estranger
car em nodreix l'alè, i sóc vivent.

O c u l t a ' t
v
e
r
s

JOCES PERDUTS

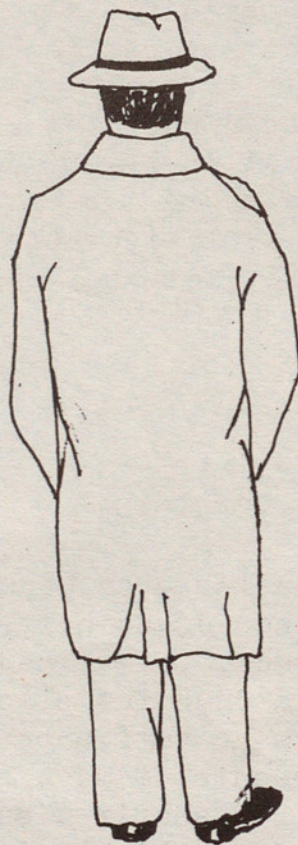
Si poguéssim, almenys, inventar jocs!
Ara que els braços ja no són recer,
o a penes, i abraçar és només
repetir, amb tràgic i envellit ritme,
abraçades viscudes i perdudes.

Si poguéssim, almenys, inventar jocs!
Ara que ja res no ens mou a lluitar,
car és absent la força de la fe
i reconeixem en l'ombra pròpia
el cadàver pestilent d'antics somnis.

Ja no se'n poden inventar, de jocs!
I no serveix de res l'allargassar
crepuscles rutinaris i feixucs
perquè la nit revé, sempre implacable...
I la nit és un puny clos que et colpeja.

TRIST...
(Homenatge...)

Penses que no vas pas néixer feixuc
malgrat que ara siguis tot pesantor.
Potser ja no vales més que una burilla
però tens records de somnis vehements
i a voltes encara tornes enrera
i estimes, gallard, noies de quinze anys.
L'engany del vi sovint regala el vol
i no et dol saber les ales captives
d'una taverna, ni el batre d'enyor.
Ara t'adorms amb besos d'alcohol
i aventures i quimeres i amors
se't confonen amb baf i fum i vi.
D'altres dies no te'n queda ja res
de tangible, i tot és preguntar-te
de què serveix viure sense horitzons;
el silenci és sempre la resposta
i t'emborratxen mutilats anhels.
T'has gestat foll i esdevens suïcida,
trist ocell noctàmbul d'insòlit vol
que ara s'adorm amb besos d'alcohol.

...SOLITARI...
(... i agraïment...)

Ets l'ombra nua de la solitud
quan somieges davant l'alè tèrbol
d'un vi massa dens o quan pels carrers
inhòspits d'una ciutat ancestral
t'hi passen uns peus sense destí.
Tens l'amarga mirada inaccessible
del foll que fuig del desig fracassat
i tens també l'esberrany d'un somris
que agonitza i reneix inconscientment.
No saps quin desig et fa encara viure.
Voldries, potser, que et vetllés el son
una fada de dits lànguids i besos
melòdics i et dol aquest brut paisatge
de moribundes gavines borratxes.
Tanmateix no t'esmolis pas les dents.
ni colpegis els murs del desconsol
pels freds llençols que t'esperen al llit.
Encén, lent, la darrera cigarreta,
omple't els pulmons de fum i després
dorm l'ombra nua de la solitud.

...I FINAL
(...a Osvaldo Soriano.)

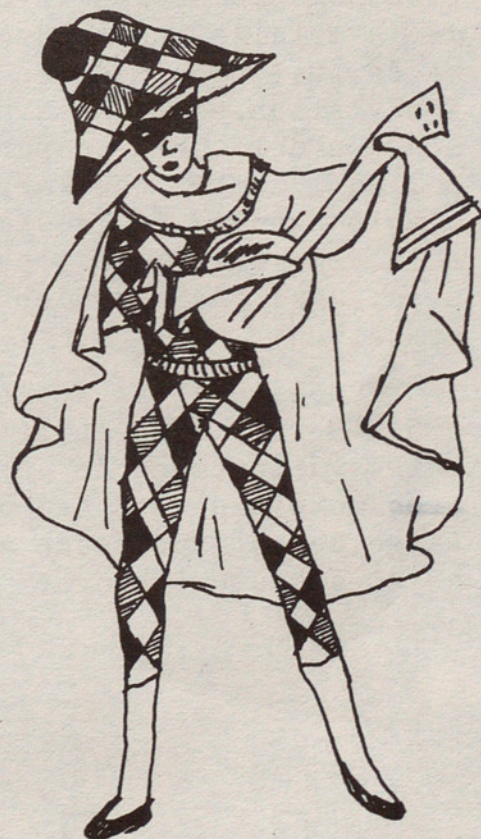
Si de nit passeges sol i t'enllunes
els ulls i cada racó de la pell
calmosament sabràs cant i silenci
d'arbres i vent, d'enigmes i presagis.
Tu, home de gest arreu sedentari
no t'oblides nòmada impenitent,
quixotesc nocturn cantor d'absències.
No hi ha dents ploroses ni ungles amb dol
ni l'anelhada inconeguda pau.
Els amors i també la llum de lluna
els occeix sense treva el sol ixent.
És secret sabut que tot és debades
i tu l'hereu final de l'erma esperma.

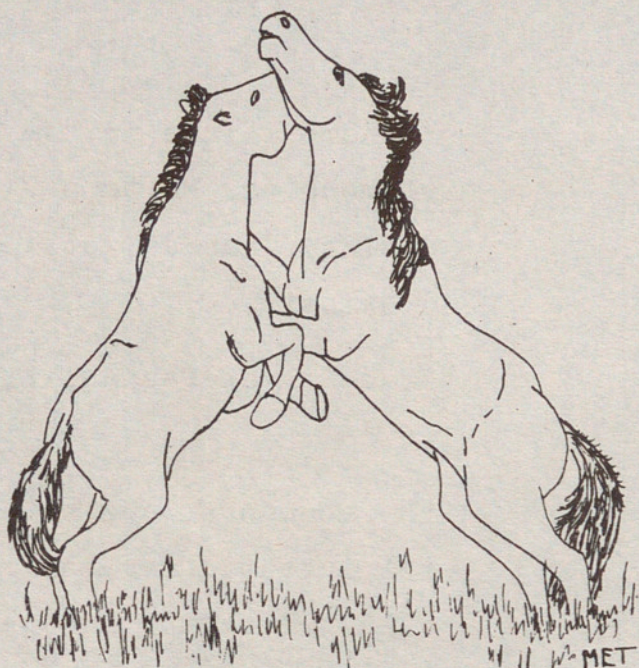
"L'home lliure no tem
el món leg. Molts per
dialogar han deixat
d'existir."

Joan Salvat-Papasseit.

"He abandonat qualse-
vol intent d'arribar
a la perfecció. Accep-
to el caos."

Bob Dylan.

manhattan

l'absència d'herois.

Manhattan és un himne al viure de les rates, a la suor del Metro, als guàrdies municipals prohibint esporàdics i espontanis cants enmig dels carrers. Manhattan és un home que es masturba desitjant una dona.

"L'absència de cavall salvatge desautoritza el paisatge."

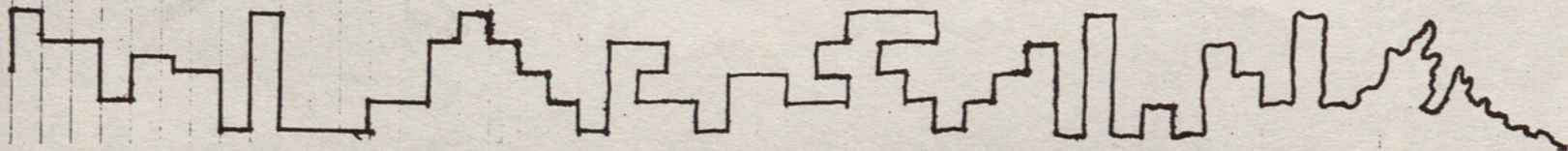
(Josep Palau i Fabre)

Nosaltres vivim a Manhattan. I Woody Allen ho reconeix i s'hi reconeix, i desa l'angoixa. El seu anhel de no-cultura -retorn a l'absència de coaccions culturals: so-

cial, morals, etcètera-, simbolitzat en el sexe, no implica sinó una presència abassegadora de la cultura, i ell sap que no pot destruir-la, de la mateixa manera que no pot situar-se'n al marge. Sap que la cultura és ja l'agonia de la vida (de l'instint): el personatge-desig de Woody Allen en la seva pel·lícula, l'únic que no es troba immers en el món des del qual ens parla, és la noia de setze anys... que se li escapa. Sap, també, que la pitjor actitud per enfrontar-se amb aquesta situació agònica és la desesperada. Per això, s'acomoda, en tant que pot, a la vida que li ha tocat de viure, sense confiar en miraculoses panacees: així, és capaç de gaudir d'una plàcida contemplació "bucòlica" a Manhattan.

El nostre viure reclama la consciència, l'acceptació de la inexistència d'Herois i de la fatuïtat d'ideals cavallerescos. Que ho fem més de metre vuitanta no és cap drama, ni tampoc que estiguem sols amb nosaltres ~~tres~~ mateixos. Ens hem d'acostumar a veure dreçat davant nostre un paisatge de solitud sense mites. Manhattan i l'absència de cavall salvatge no el desautoritzen, el paisatge.

Ferran de Santalena.

RESSACA

La terra gira entorn d'un got de vi
i del cervell en conec l'abandó.
No sé quin estrany desfici m'empeny
al prec-desig d'un fal.laç sol nocturn.
Sota la lluna sóc tèrbol desesper
i a l'alba sempre tinc buides les mans.
Amb els ulls inflats esdevinc retorn
i el cor s'adorm amb son insatisfet.
No podré mai saber què vaig cercar
solitari en la nit de camins orbs.

RESSACA-II

Cal que m'abraci, doncs, als esbarzers
i que plori riallades brutals.
L'ombra m'encalça i jo no li dic res,
li demano què vol i no em respon.
Sóc un altre, sóc el perseguidor
d'un bes, la lluna, la mort i el no-res.
Em reconec i em perdo en aquest jo
que m'obsedeix i m'aboca al fangueig
d'un bpirós caminar sense camins,
fantasmagòric i oníric i sol.

I

L'urpa contra la domesticitat:
el gat-tigre serà el botxí del gos.
I el foll exigirà la sang del feble.
Així l'atzur fràgil serà esquinçat
pel tro i el llamp, i l'heretge espasí
davallarà damunt la testa calba.
L'àngel satànic encegarà els ulls
i el triomf serà damunt la cendra foc:
i final de les dominicals tardes.

II

Llavors el brau rebutjarà la plaça,
el fill no es deixarà parir mai més
i els elfs estigmatitzaran covards.
Tot esdevindrà segons diu l'oracle:
rectors, doctors i senyors callaran
i els servents seran tec de rat-penats.
L'home necessita l'apocalipsi:
així s'esperona l'espessa sang
i del desert les mans en fan destí.

NO L'AMOR

No tinc demà i no et dic que t'estimo.
Només vull oblidar-ho tot, colgar-me
sense repòs en el plaer fugaç.
Tampoc tinc nom, i el teu no el vull saber:
perdem-nos en la crida fervorosa
del cos encès, oblidem els records,
no em diguis que m'estimes, aboquem-nos
a l'àmbit nu del desig desbridat.

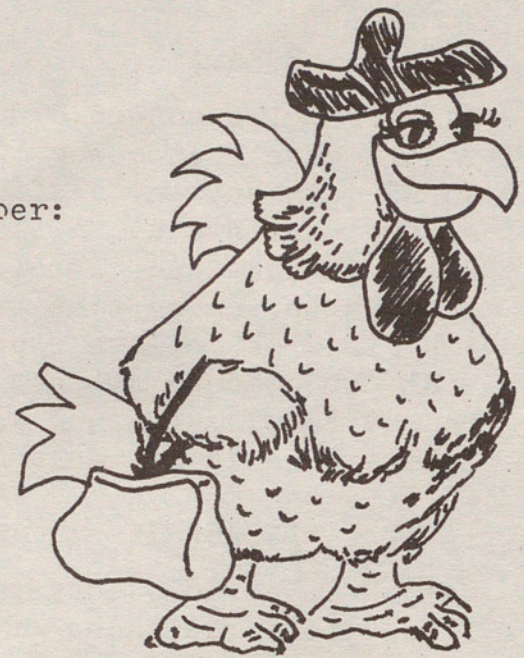
LES ESTRELLES ET DIRAN DE BESOS I ABRAÇADES

Es decandeix el temps
com les estrelles
davant la imminència del dia
i tots els déus
envejosos del teu cos
no deixen de mirar-nos.

IA

Reposa la roba lluny de nosaltres
i la pell s'amara no pas de mots.
Ja no recordo vers on caminava
ni sé res de quimeres o neguits.
Amb els ulls oberts no es veu pas cap llibre
sinó l'èxtasi, i en som el ressò.

SERIA TAN SENZILL

Un llençol em separa de tu.
Parles i parles i jo al teu costat
no vull contradir ni dir,
que m'atordeixen els teus ulls
i la mà està per resseguir-te
del coll fins als pits i més.
Parles que la gent és complicada
i jo no sento sinó la cara tibant
i et beso un bes que em descobreix
i em preguntes que què tinc
i et torno a besar sense passió
mentre reprens les teves disquisicions.

JIM

(Un tramvia anomenat desig)

Només visc per Jim, pel meu amor d'ell
i sempre que Jim s'apropa i em besa
tota jo esdevinc un pler tremolós.
Jo estimo Jim, home d'amples espatlles,
l'estimo borratxo i amb pell suada,
barbut i amb llavis pudents de tabac.
El meu Jim és miserable i diví,
beu massa, treballa poc i doneja
però no m'importa res si Jim em besa
i m'omple de goig, brusc i alhora tendre.
Jo li sóc la ressaca i el recer
i Jim, amb samarreta i pit pelut,
de vegades plora com un infant.

Homenatge

a

Billy

Holiday,

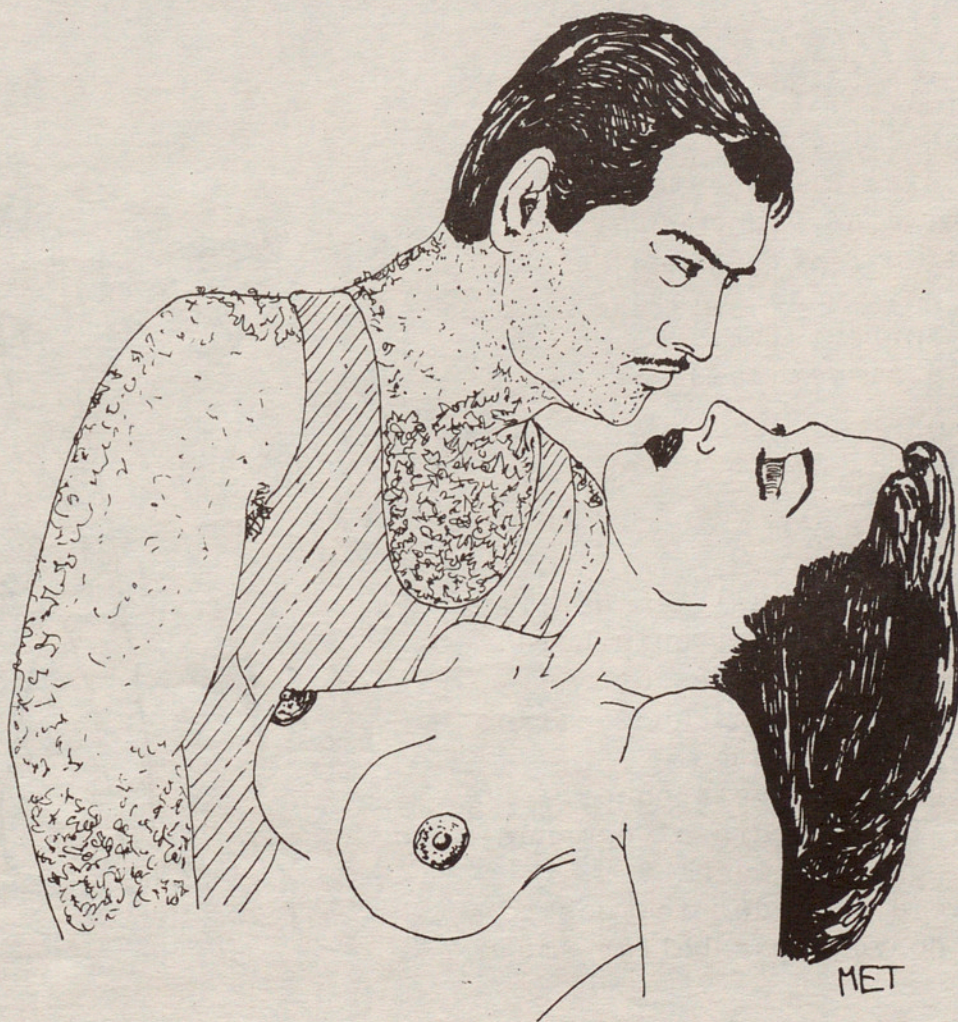
Na

Maria del Mar

i

En

Quico.

NO VOLS COMPRENDRE

No vols comprendre com puc deixar
la nòvia bella i complaent
pel plaer mesquí, creus, insegur
i efímer del sexe primitiu.

Oh, com m'avorreixen presagis de felicitat
vora la llar comptant el mal pas dels anys.
Quins secrets, quines emocions, digues,
tindrien les nostres vides?

SÓC HOSTIL

Sóc hostil als dies dissenyats. Vull
saber-me distant d'un cronometrat
demà. Més m'estimo l'estremiment
espasmòdic, de goig o de tristor.
Més m'estimo l'imprevisible bes
que el bes de la signatura-segell.

DIVISA

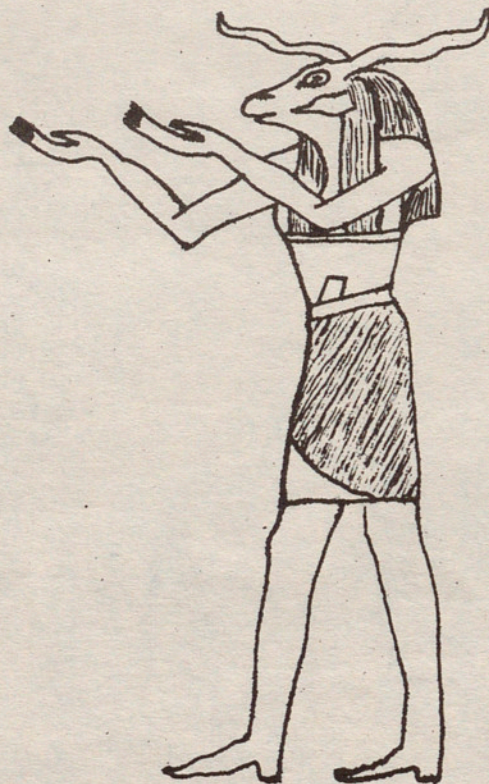
Potser parlaràs, doncs, del gin amb lima
si et demanen, per exemple, quin nord
encalces. Diràs cançó de bressol
d'uns dits àvids estrenyent unes cuixes
molt arravatadament amoroses.
O recordaràs el billar i el pòquer.
que això basti. I si encara et demanen
per quin déu o per quin ideal
perdura el batre d'ales del teu cos
tu respondràs: no vols pas ballar amb mi?

DESIG

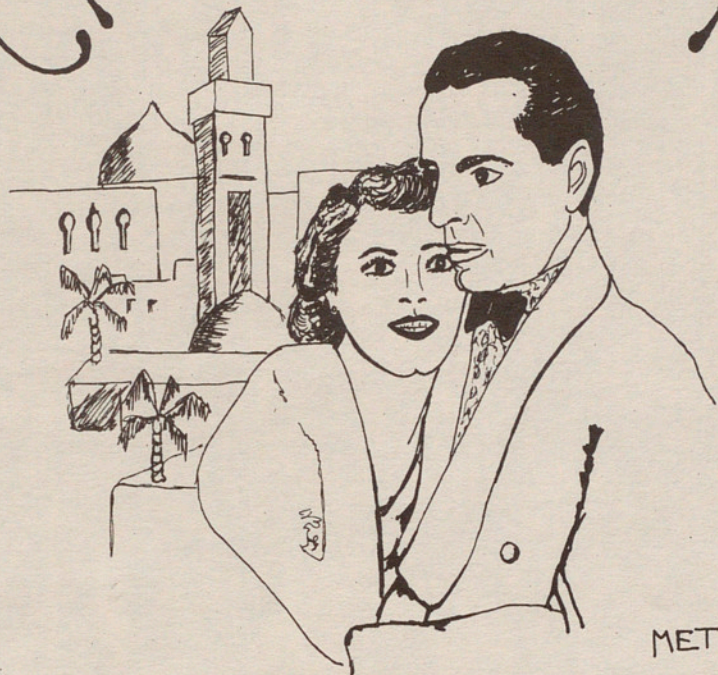
De nit uns llavis
mosseguen l'aire
buscant un bes.

VIURE

Pots mirar-me als ulls.
Aquest deix de misteri
de cels tèrbols i lluna negra
que delata l'absurd
d'un desvarieig de músiques,
no té però, la lletgesa
del tità abatut.

CASABLANCA

Poques paraules trobo per recordar Casablanca.
Sobretot però, la cremor d'un adéu als llavis.
El piano deu omplir de malenconia
les parets blanques del Casino
i els ventiladors massa lents al sostre
destrien una atmosfera pesant
que abalteil els bevedors solitaris.
Deu ser el clima, la xafogor, que convida
a fer l'amor amb poques paraules
perquè el cansament ho presideix tot.
Sí, Casablanca és el tedi, la calor, el joc
i les noies estrangeres com nosaltres
que enamoràvem cruelment, per costum,
i que després, quan se n'anaven,
deixaven una inexplicable angoixa
de noms, de perfums, de llavis i cossos delitosos.

